

Šulinyjs

Nr. 36
2016 m. Sausis

Merkinės Vinco Krėvės gimnazija

Gimnazijoje skambėjo M. K. Čiurlionio vardas

„Daug stebuklų yra pasaulyje, tik ne visiems jie prieinami; vieniems dėl to, kad jų negirdi ir nemato, kitiems dėl to, kad jų nesupranta,“ – neginčijamą tiesą byloja M. K. Čiurlionio ištarti žodžiai. Pasisemti išminties ir pagerbti šio iškilaus, pasaulinio masto menininko atminimo Merkinės V. Krėvės gimnazijos bendruomenė rinkosi ankstyvą rugsėjo 21-osios rytą į aktų salę. „Čiurlionio vardas kaip muzika“ – taip vadinosi šis muzikinis rytmetys, prasidėjęs skambant garsiajai simfonijai „Miške“. Pirmosios scenoje pasirodė talentingos, iniciatyvios ir žavios penktokėlės Kamila Antanevičiūtė, Gustė Petrulevičiūtė, Kotryna Černiauskaitė, joms talkino ketvirtokė Rugilė Sinkevičiūtė. Pastarosios papasakojo mums apie tai, kaip M. K. Čiurlionis jautė pasaulį ir stengėsi perteikti jo paslaptis, grožį, jautrumą. Dar vienas deimantukas sužibėjo scenoje, kai į ją įžengė Urtė Fialkovskytė, atlikusi šio genijaus harmonizuotą lietuvių liaudies dainą „Beauštanti aušrelė“. Apie sudėtingesnę M. K. Čiurlionio pasaulio etapą, kūrybinius ieškojimus, biografinius fragmentus kalbėjo vyresnieji: Vaida Jurčiukonytė, Artūras Žukauskas (III kl.), ir Kristupas Černiauskas

(II kl.). Jų perteikti pasakojimai, kompozicijos ir kai kurie biografiniai momentai labai aiškiai atskleidė M. K. Čiurlionio gyvenimo grožį ir dramą, jo kūrybos gelmes, filosofiją...

Gražiai kalbėjo ir gimnazijos direktorė Regina Sakalauskienė, paminėjusi, kad Čiurlionis išlieka bene vieninteliu tokio masto Lietuvos menininku, įrašytu į pasaulio meno istoriją, linkėdama, kad ir tarp gimnazistų atsirastų tokių asmenybių. Šio renginio svečias, LR Seimo narys Vidas Mikalauskas savo kalboje pasidžiaugė aukštu meniniu lygiu garsėjančiais Gimnazijos renginiais, kuriems nenusileido ir pastarasis. Džiaugėsi galėdamas vėl sugrįžti į Merkinę ir įteikti dovaną – vieną iš M. K. Čiurlionio paveikslų. Šią dovaną įsteigė ministras pirmininkas Algirdas Butkevičius.

Beliaka pasidžiaugti, kad Čiurlionio pasakyti žodžiai „Aš esu pasiryžęs visus savo buvusius ir būsimus darbus skirti Lietuvai“ šią dieną buvo išgirsti. Ir tikiu, kad atras vietą ne vieno jaunojo gimnazisto, talentingo jaunuolio širdyje.

Neformalaus ugdymo organizatorius Vytautas Černiauskas
V. Černiausko nuotraukoje: Jaunieji renginio vedėjai

Kalbų diena gimnazijoje

Rugsėjo 25 d. šventėme „Europos kalbų“ dieną. Jau tradicija tapo gimnazijoje šią dieną didesnę dėmesį skirti kalboms, parodyti, kokia įvairiakalbė yra Europa ir kaip svarbu mokytis kalbų, kurių mokėjimas neabejotinai suteikia mūsų gyvenimui daugiau spalvų.

Šventė prasidėjo Ronetos Saveiskytės (IIg kl.) atliekama daina „Europos vidury“. Renginio vedėjai: Modesta Čaplikaitė (Ig kl.), Kristupas Černiauskas (IIg kl.) ir Ieva Krušniauskaitė (IVg kl.) pasakodami apie įvairiakalbę Europą kalbėjo ir angliškai, ir prancūziškai, ir lietuviškai. Kadangi šiais metais Europos kalbų dieną pažymėjome neįprastai – giedodami Europos šalių himnus, buvo smalsu išgirsti, kaipgi skamba vienos ar kitos šalies himnai. Apie pastaruosius taip parašyta: „Valstybės himnas – tai šlovės giesmė savo šaliai, kurioje apdainuojamos krašto dorybės, jo istorija, neretai prašoma Dievo globos. Kartu su vėliava ir herbu, himnas lai-

komas vienu pagrindinių valstybės simbolių, o ypatingą jo statusą ir kilmę iš religinės giesmės patvirtina tai, kad išgirdus himną paprastai atsiostojama ar nusiimama kepurė, nors pats tekstas gali būti visiškai nesusijęs su jokiais religiniais jausmais.“

Tą dieną mūsų gimnazija išties tapo daugiakalbe – himnai skambėjo angliškai, prancūziškai, lenkiškai, latviškai, vokiškai ir netgi itališkai! Žinoma, neliko pamirštas ir brangiausias lietuvių širdžiai – V. Kudirkos „Tautiška giesmė“, kurią giedojo visi.

Dėkojame renginio scenarijumi pasirūpinusiai mokytojai Audronei Streikuvienei. Himnų giedojimo subtilybių, tarimo ir grožio mokiuosiems mokytojams: Renatai Černiauskienei, Ritai Černiauskienei, Astai Tarailienei, Irenai Lužienei, Karoliui Baliučui, Kęstučiui Breidokui. Renginio vedėjams ir visiems gimnazistams, nuoširdžiai traukusiems himnus. Dėkojame ir Mindaugui Černiauskui, kurio knyga „Europos tautų nacionaliniai himnai“ tapo šios šventės įkvėpimo šaltiniu.

Neformalaus ugdymo organizatorius Vytautas Černiauskas
Nuotraukoje: Penktokai

Mokytojo diena gimnazijoje

Spalio 5 d. šventėme „Mokytojo diena“. Jau tradicija tapęs nuotaikingas muzikinis abiturientų sveikinimas mokytojams, vos pravėrus gimnazijos duris, skambėjo ir šį rytą. Labai malonu, kad mūsų gimnazistai tokie šaunūs, atidūs ir draugiški. Kiekvieną mokytoją abiturientai pasitiko ovacijomis, apdovanojo atminimo medaliu su palinkėjimu. Vėliau skambėjo sveikinimai išpuoštame mokytojų kambaryje, iš kurio abiturientai skubėjo į klases. Ši diena ypatinga ir jiems, nes kiekvienam rūpėjo paragauti mokytojo duonos. Kokio gi ji skonio, kiekvienas turėjo galimybę įvertinti. Tikimės, kad toji duona buvo skani, nes visi entuziastingai rinkosi išbandymą – šią dieną pabūti tamsta mokytoju, nudžiuginti mokinius neįprastomis pamokomis. Baigiamasis šios dienos akordas irgi tradicija – šmaikšti pamoka mokytojams, kurioje abiturien-

tai ir linksmo, ir sveikino, ir dėkojo.

Labai dėkojame šventės organizatoriams abiturientams, jų auklėtojams Ritai Černiauskienei ir Linui Nekrošiui. O Tau, mielas Mokytojau, kolega, bendraminti, stiprybės, jaukumo, energijos. Lai ši diena bus dar vienas įrodymas, kad Tu esi nepakartojamas!

**Neformalaus ugdymo organizatorius
Vytautas Černiauskas**

Autoriaus nuotraukoje: Pagausėjęs mokytojų kolektyvas

Mykolas Kleopas Oginskis ir „Trio de Vilna“ koncertas mokykloje

Spalio 12 d. mūsų gimnazijoje vyko „Trio de Vilna“ koncertas. Jis buvo skirtas 250-osioms Mykolo Kleopo Oginskio metinėms. Visoje Lietuvoje buvo minimos kunigaikščio M. K. Oginskio metinės. Klaipėdoje – atidaryta tapybos paroda, Plungėje – pristatyta moneta su jo atvaizdu, o pati UNESCO 2015-uosius metus paskelbė M. K. Oginskiui atminti, be to, Rietave yra Oginskių kultūros istorijos muziejus. Juk vis dėlto šitiek metų praėjo, o jo polonezai, visa sukurta muzika tebeskamba pasaulyje. Sėdėdama renginyje ir klausydamasi M. K. Oginskio sukurtos muzikos (labiausiai įsiminė polonezas „Atsisveikinimas su Tėvyne“) supratau, kad kurdamas šį kūrinį kompozitorius pats daug ką apmąstė, įdėjo dalelę širdies ir jausmų. Net po daugelio metų jaučiasi ilgesys ir tik atidžiai klausantis šios muzikos galima išgirsti tiek daug... Manau, jog aš pajaučiau M.K. Oginskio meilę muzikai, kuri yra tokia ypatinga ir, žinoma, nesumeluota. Melas tokių nuostabių sąskambių nesukurtų... Todėl nusprendžiau, kad reikia parašyti apie šį žymųjį žmogų, kas jis buvo, ką veikė, kūrė. Kad nors kažkiek pažintumėme jį. Taigi, pradėjau plėsti savas žinias internete, o jums šiame straipsnelyje.

Kas yra Oginskių giminė? Kunigaikščiai Oginskiai – sena magnatų giminė. Ji turėjo herbą „Oginiec“. Oginskių giminės atstovai apie 400 metų darė didelę įtaką Baltarusijos, Lietuvos

ir Lenkijos valstybių visuomeniniam, politiniam ir kultūriniam gyvenimui. Oginskiams yra priklausę žemių ir dvarų Smolensko srityje, Lenkijoje (Guzove, Sakolove), Lietuvoje (Vievėje, Kruonyje, Rietave), Baltarusijoje (Vitebske, Maladečinoje, Zalesėje, Babruose, Bialiničiuose, Slanime, Čečerske, Punske) ir kituose miestuose.

Kas buvo Oginskių giminė? Rašytiniai šaltiniai nurodo, kad Oginskių protėviai buvo švedų vikingai. Egzistuoja dvi Oginskių giminės kilmės versijos. Viena skelbia, kad ši giminė kilo iš Riurikaičių (taip buvo vadinama Černigovo kunigaikščių Kozelsko šaka). Anot kitos, Oginskių giminės pradininkai yra Smolensko kunigaikščiai Hlušonakai. Tyrinėtojai pirmosios versijos nepaneigia, tačiau dažniausiai apsisotja ties antra.

Pasirodo, Mykolas Kleopas Oginskis gimė 1765 m. rugsėjo 25 d. Lenkijoje, o mirė 1833 m. spalio 15 d. Italijoje. Jau vaikystėje atsiskleidė jo talentas muzikai – savarankiškai mokėsi muzikuoti bei pradėjo kurti kūrinius, taip pat gilino muzikos žinias su ano meto muzikantais, pedagogais. Tačiau ši asmenybė ne tik gebėjo kurti muziką, bet ir sugebėjo būti politiku – dalyvavo ir vadovavo sukilėliams. Beje, Mykolas Kleopas buvo ir Vilniaus universiteto garbės narys, taip pat LDK iždininkas. 1814 m. Oginskis už 277 600 rublių iš valstybės nusipirko ir Rietavo seniūniją. Taip Rietavas tapo privačiu Oginskių šeimos dvaru, o po to ir svarbiausia jų rezidencija, todėl Rietavas Oginskių giminei buvo visada svarbus.

Negana to, turbūt mums būtų įdomiausia sužinoti, kad būtent Oginskių šeimos dėka Rietave ir įsižiebė pirmoji elektros lemputė Lietuvoje XIX a., kaip ir pradėjo veikti pirmoji telefono linija.

Taigi, galime suvokti, jog Oginskių giminė buvo išsilavinusi, o pats Mykolas Kleopas Oginskis – nusipelnęs muzikos, politikos srityse. Juk ne visi žmonės gali kurti muziką ir tuo pačiu metu būti politikai bei visuomenė veikėjai

Pagal oficialios M. K. Oginskio svetainės <http://www.mko.lt/> medžiagą parengė ir savo įspūdžius iš koncerto užrašė Aldona Bubnelytė, Ig kl.

Viktorina-protmūšis

Spalio 14 d. teko pabuvoti Marcinkonyse, naujame Dzūkijos nacionalinio parko lankytojų centre. Jums tikriausiai kils klausimas, ką mes ten veikėme? Dalyvavome viktorinoje-protmūšyje, kuris buvo skirtas paminėti etnografinių regionų metus, skatinti domėtis Lietuvos gamta. Atvyko keturios komandos. Buvo dešimt klausimų, kiekvienam klausimui apmąstyti buvo skirta po tris minutes. Po suktų klausimų komisija skaičiavo taškus ir suskaičiavo, kad Merkinės ir Veisiejų komandos surinko po lygiai taškų, taigi mums teko atsakyti dar į tris klausimus. Deja, Veisiejų mokyklos komanda vienu taškeliu pranoko mus. Likome antroje vietoje, bet sužinojome daugiau apie Lietuvos nacionalinius parkus, tarmes, augaliją, išsiaiškinome kaip vyksta moksliniai tyrimai. Komandos dalyviai: antrokė gimnazistė Liudmila Žvikevičiūtė, pirmos gimnazijos

klasės mokinės Aldona Bubnelytė, Aukšė Jakavonytė, aštuntokas Karolis Jankeliūnas, septintokas Ovidijus Točelis. Komandą ruošė biologijos mokytojas Silvestras Pūrys.

Spalio 29 d. mus pakvietė vykti į Vilnių, kuriame vyko respublikinis konkursas. Dalyvavome kaip žiūrovai. Buvo net 10 suktų klausimų. Rungėsi komandos iš Dzūkijos, Suvalkijos, Žemaitijos, Aukštaitijos. Ir... laimėjo Veisiejų komanda iš mūsų brangios Dzūkijos. Po šio konkurso pasirodė Vilniaus mokytojų namų vaikų ir jaunimo folkloro ansamblis „Reketukas“. Jie dainavo, o pašokti ir mus pakvietė. Taip pat buvo surengta ekskursija po Vilnių – aplankėme Bernardinų sodą, užlipę ant kalno pamatėme tris kryžius ir, žinoma, apžvelgėme nuostabųjį Vilnių iš aukštai, vaikščiojome ir po Senamiestį. Nors ir nedalyvavome respublikiniame ture, tačiau visi buvome laimingi.

Aldona Bubnelytė, Ig kl.

„Solidarumo bėgimas“

„Nė vienas vaikas neturėtų patirti fizinių ar psichologinių kančių. Vis dėlto dešimtys tūkstančių vaikų Lietuvoje ir milijonai visame pasaulyje kasdien susiduria su skurdu, smurtu ir nepriežiūra. Visi kartu mes galime tai pakeisti.“ Taip rašo „Solidarumo bėgimo“ akcijos rengėjai. Manau, kad pritarсите ir jūs tokiai minčiai. O kad tai nebūtų tušti žodžiai, Merkinės gimnazistai prisijungė prie 2-ojo „Solidarumo bėgimo“. Šis bėgimas – tai antrą kartą Lietuvoje rengiamas unikalus projektas, kurio metu visi moks-

leiviai skatinami bėgti solidarumo kilometrus ir paremti vargstančius Lietuvos bei Zambijos vaikus. Dėkojame visiems aukojusiems kilniam tikslui, taip pat bėgusiems, ėjusiems solidarumo kilometrus. Šiomet mums pavyko surinkti 143,04 Eurų, kuriuos pervedėme į organizacijos „Gelbėkite vaikus“ sąskaita.

„Šulinio“ informacija
Nuotraukose: Renginio dalyviai

„Orientalistinis Krėvė: tapatybės paieškos“

Koks gi būna didžiausias, laukiamiausias ir įdomiausias renginys Merkinės Vinco Krėvės gimnazijoje? Aišku iš karto. Kaip ir kasmet, šiemet dirbome atsiraitoję rankoves, šįkart bandydami atrasti atsakymus, kam rašytojui Krėvei reikėjo tų Rytų? Ko jis ieškojo Indijoje ir Ugnies žemėj? Į šiuos klausimus ir pabandėme atsakyti spalio 23 d., pasirinkę temą „Orientalistinis Krėvė: tapatybės paieškos“.

Pirmoji netradicinės dienos dalis: margaspalvis „Simajudo turgus“, kuriame vyko tikros „Piršlybos Azarstano šalyje“. Šią dalį kuravo lituanistė Asta Tarailienė, o jai talkino 5 – IIIg klasių auklėtojai: Eimantas Vitkauskas, Rūta Kučinskienė, Renata Černiauskienė, Vilija Katkevičienė, Alfredas Šapalas, Alytė Katelnaitė. Kiekviena klasė ruošė įspūdingas prekyvietes, taisėsi nekasdieniškais aprėdais.

Vėliau scenoje jų laukė tikras išbandymas – reikėjo patikti Rytų šalies princesei ir tikėtis, kad būtent jų jaunikis įtiks ir pasieks pastarosios širdies gelmes. Princesės vaidmuo atiteko Roneitai Saveiskytei, o princesės tėvo – Daumantui Žitkui (IIg kl.). Skambėjo dainos, sukosi šokėjai, šachai ir padišachai vaizdingai pristatė savo krašto grožį. Buvo į ką pažiūrėti ir išgirsti.

Tuo tarpu kitoje karalystėje vyko mažųjų krėviukų – pirmokėlių krikštytos. Jomis rūpinosi abiturientai ir jų auklėtojai. Tą šlovingą krikšto akimirką mažasis mokinukas tapo didžiu Krėviuku. O kokios gi krikštytos be linksmybių? Salėje sukosi rateliai, žaidimai, po kurių visi krikštavaikai išvyko tolimon kelionėn in pačius Subartonis.

Baigiamasis renginys „Prabudę dėl savęs: sceninės „Pratjekabudos“ interpretacijos“.

Nuotraukoje: 5 klasės mokiniai su auklėtoja Asta Tarailiene ir mokytoja Regina Stančikiene

Nuotraukose: Improvizatoriai su mokytoja Rita Černiauskiene ir Simona Valeišaite.

Šioje dalyje pirmu smuiku griežė mokytojos Ritos Černiauskienės vadovaujami „Improvizacijos klubo“ nariai: Rugilė Sinkevičiūtė (4 kl.), Kamila Antanevičiūtė, Kotryna Černiauskaitė (5 kl.), Roveną Černiauskaitė (8 kl.), Neringa Lisauskaitė (I g kl.), Emilija Rožankevičiūtė, Kristupas Černiauskas (II g kl.), Artūras Žukauskas, Audronė Kibirkštytė, Vaida Jurčiukonytė (III g kl.), Žygimantas Minelga, Ieva Krušniauskaitė (IV g kl.). Jiems talkino Gedvilė Ivanauskaitė ir Laura Pileckaitė (III g kl.). Sceninius interpus sukūrė šeštokai, pabuvę gamtos gaivalais (auklėtoja Rūta Kučinskienė), aštuntokai įkūnijo Indijos dievybes (auklėtoja Renata Černiauskienė), vienuoliktokės šoko „Bajaderių“ šokį (joms pasirinkti padėjo Jurgitai Keršienė), jungtinė antroklų ir ketvirtokų komanda suvaidino pasaką „Apie išmintingą mergaitę“ (mokytoja Rasa Aleksiūnienė), Urtė Fialkovskytė jautriai dainavo „Jaunystę“ (mokytojas Kęstutis Breidokas)... Kaip matote – Merkinėje daug talentų!

Ne veltui Krėvės kūriniuose tiek daug Rytų pasaulio išmintimi spinduliuojančių herojų, o ir visą gyvenimą rašyta knyga „Dangaus ir žemės sūnūs“ irgi turi galias rytietiškas šaknis. Amžinojo „aš“ ieškojimas aktualus visose epochose, amžinos jaunystės klausimas jaudina

kiekvieną... O argi šiandien neaktualu suvokti – kaipgi keičiasi žmogus? Kelionėse, vienetinėje ieškodamas atsakymų į tuos nesibaigiančius paslapties raštus. „Brachmane, tu nori žinoti, ko nedrįsta žinoti ir patys dievai, nedrįsta ir kalbėti?..“ – skambėjo V. Krėvės žodžiai iš „Pratjekabudos“. O ar ne mažiau svarbi ši citata iš „Bedievio“: „Toli kažkur laukuose sudainavo pjovėja. Balsas plaukė lygiai, ramiai ir buvo kupinas tokio ilgesio, lyg skundėsi kažkas ore, kad teisybės čia nėra, ir Dievo ieškojo.“ Tokių perliukų išgirdome daugybę... O mums, ieškant paralelių tarp šių ir anų pasaulių, tarp žemės ir dangaus, labai padėjo kalbėję svečiai – Henrikas Gudavičius, Algimantas Černiauskas, Juozas Žitkauskas, Vladas Turčinavičius. Visi jie buvo panašūs į išminčius, bylojančius, kad ir ką žmogus bedarytų – atsižadėtų, ieškotų, atrastų – vis dėlto didžiausia jo laimė yra ten, kur jis gyvena. Savo krašte, su savomis pasakomis, prietarais ir tikėjimais.

Didelė staigmena laukė programos pabaigoje. Algimanto Černiausko iniciatyva suburtos Merkinės bendruomenės grupės įsteigtos „Vincas Krėvės premijos moksleiviams“ įteikimas. Labai malonu, kad pirmoji premija „Už filologinius nuopelnus“ paskirta mūsų gimnazijos auklėtinei Simonai Valeišaitei. Sveikiname! Premiją, bendruomenės vardu, įteikė bendrosios praktikos gydytoja Genutė Černiauskienė. Visą šios dienos grožį papildė baigiamieji gimnazijos direktorės Reginos Sakalauskienės žodžiai, kuriuose skambėjo ir padėka, ir pasidžiaugimas, ir išmintis.

Malonu, kad ir man teko prisidėti prie tokios didelės šventės organizavimo, o dar maloniau, kad ji nebūtų įvykusi be mūsų susitelkimo ir bendrumo. Ačiū visiems, geranoriškai prisidėjusiems, patarusiems, paaugojusiems, palaikiusiems.

Poezijos popietė gimnazijoje

Ar kada nors įsidėmėjai mažo lietaus lašelio kelią? Ar kada nors matei jį riedant stiklu ir pagalvojai, koks jis panašus į tave? Panašus savo nedrąsiu riedėjimu į tavo nedrąsias svajones. Savo skaidrumu į tavo švelnumą. Savo paprastumu į tavo šypseną, tokią mielą. Kartais žiūriu, kaip lyja... Į lango stiklą. Žiūriu, kaip maži lietaus lašukai rieda ir skinasi kelią. Į kur? Į bedugnę, o gal kaip tik atvirkščiai – į kažką šviesesnio? Beskambant lietaus lašelių melodijai, prasidėjo jau kasmet rudenį bibliotekos skaitykloje vykstanti kuriančiųjų mokinių popietė „Šiandien širdį pasivaikščioti išleisiu...“

Praėjusiais metais savo kūrybos eiles mokinukai skraidino ant išskrendančių paukščių sparnų. Na, o šiemet jos nulijo rudeniniu lietuimi. Plazdenant žvakelių liepsnelėms, klausėmės nuoširdžių eiliuotų ir neeiliuotų kūrinių, kurie kartkartėmis atrodė, kaip gan patyrusių kūrėjų. Džiugu buvo matyti būrelį bendraminčių ir talentingų vaikų, jaunuolių, kuriais galėjo žavėtis ir jų mokytojai, prisidėję prie jų kūrybos

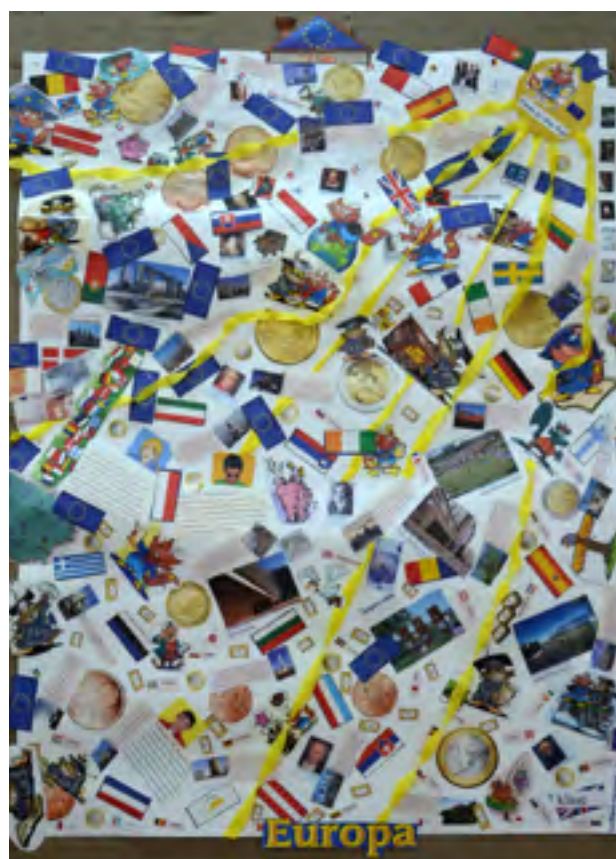
savo padaršiniu, patirtimi. Gaiviais akordais ir nuostabiais balsais mūsų visų širdis sušildė Urtės ir Ronetos atliekamos dainos apie lietų.

„Aš tau išpranašausiu tokį rudenį, kurio netgi sapne neregėjai: kiekvienas lietaus lašas kvėpės obuoliais, kiekvienas lapas krisdamas juoksis...“ – tokia lietaus lašelių dëlione užbaigėme jaunųjų kūrėjų šventę. Besivaišindami skanėstais, rudens gėrybėmis ir besidžiaugdami dovanėlėmis, šnekučiavomės apie ką tik įvykusios popietės šiltumą, jautrumą ir apie kuriančių vaikų pastebėjimą bei globojimą. Sėkmės jums, mūsų mieli kūrėjai, teneišblėsta jūsų fantazija ir entuziazmas!

Bibliotekininkė skaityklai Laima Čaplikienė
Autorės nuotraukoje popietės dalyviai

Tolerancijos diena

Žygis

Merkinė - Liškiava

Žygis prasidėjo 8 valandą ryto. Jame dalyvavo šaulių mokytojas Vytautas Černiauskas, septintokas Lukas Jauneika, aštuntokas Tomas Batulevičius, šeštokai broliai Žilvinas ir Edvinas Jonyčiai, taip pat antros klasės gimnazistas Kristupas Černiauskas. Kai pradėjom eiti, mokytojas sakė, kad 10-ą valandą turime būti Panaroj. Bet į tai iš pradžių nekreipėm dėmesio ir neskubėjom. Tik po kiek laiko, kai mokytojas perspėjo, kad galim nespėti, tai paspartinom žingsnį. Mes pavėlavom tik 4 minutes.

Kai priėjom Panarą, buvo linksma, nes pirmą tikslą pasiekėm. Bet tada liko dar du nemaži tikslai – tai nueiti iki Liškiavos ir grįžti į Merkinę. Eiti keliu man buvo nuobodu ir net vargino, o mišku brautis patiko todėl, kad tekėjo upeliai,

per kuriuos galima buvo pašokinėti. Patiko eiti ir Nemuno krantu, ką jau kalbėti apie šiaip visokias kliūtis žygyje.

Kai priėjom Liškiavą, nusifotografavom ir susėdom valgyti, prie mūsų prisijungė katinas, kurį irgi pašėrėm. Tada vėl nusifotografavom ir pasukom atgal į Merkinę. Atgal eiti keliu buvo nuobodu ir sunkoka, bet dažnai sustodavom pailsėti, atsipūsti kokias 4 minutes. Kai vis labiau artėjo žygio pabaiga ir prieš mūsų akis vėrėsi Merkinės vaizdai, pajautėm palengvėjimą ir pasididžiavimą. Tada perėjom tiltą, atsisveikinom ir išsiskirstėm po namus.

Kai važiauvau namo, galvojau, kad galėčiau eiti ir eiti, tik gaila – kojas skaudėjo. Grįžom apie 14:30, tiksliai net nepamenu. Et, esu labai laimingas, jog tapau Lietuvos jaunuju šauliu.

Lukas Jauneika, 7 kl.

Iš Jaunųjų šaulių archyvo: Žygeiviai

Minčių srautas po pamokų

Galvoju bet ką. Ir niekaip nesugalvoju, apie ką rašyti šį visą laiką. AŠ NORIU NAMO. Man skauda pilvą. Ir labai labai NORIU NAMO. Kada grįšiu, reikės eiti valgyt, o vėliau vėl sėst prie knygų. Jau taip atsibodo! Anglų kontrolinis netoli, o aš nieko nemoku! Jei man būtų tas pats, aš galėčiau jį visą nusirašyti (juk žinau, kur atsakymai). Bet man ne tas pats! O ir apie matematiką. Visi „stumia“ ir ant pamokos, ir ant mokytojos. Man tai pamoka visai patinka, aš laukiu jos kontrolinio. Bet bijau prisišnekėti. O kas bus, jei gausiu ne 10 ar 9, o 8 arba 6? Man labai patinka gauti gerus pažymius. Toks net azartas apima, kai parašo 10. Bet nepatinka, kai rašo prastus pažymius. **Dabar pasibaigė rašalas, tai rašau kita spalva.** Šiaip man šis lapas dabar taip gražiai atrodo! Abi spalvos man labai patinka. Man labai patinka tai, ką Kamilė dabar šneka. Tik, gaila, negirdžiu, o gal nelabai įsigilinu, nes negaliu sustoti? Man labai įdomu, ką Kamilė parašė savo laiške. Dabar sustojau ir pasižiūrėjau į Miglę. Ranką siaubingai skauda! Dar rytoj istorijos kontrolinis! Man ji taip nepatinka! Mano auklėtojas moka mus sudomint ir įdomiai papasakot. Bet aš tingiu klausyt! Pamišau, ką rašau, nes jau atsibodo rašyti. AŠ NORIU NAMO! Ir jau neskauda pilvo. Bet dar kiek pamokų liko! O aš taip noriu paskaityti Kamilės laišką! Kodėl aš rašau šį ilgą nuobodų tekstą? AŠ NORIU NAMO!

Agnė Baltulionytė, 7 klasė

Inesos Sinkevičiūtės, IIg kl. nuotrauka

Kaip rita Sizifo akmenį I g

klasės

gimnazistės?

Mano Sisifo akmuo yra žinios. Kai at-
rodo, kad jau viską žinai ir moki, staiga lyg
perkūnas iš giedro dangaus atsiranda kažkoks
dalykas, kurio net nesi girdėjęs, matęs ar
įsivaizdavęs. Tada ir vėl viską pradedi nuo
pradžią, kad išsiaiškintum ir pasiektum viršūnę.

Viskas prasideda, kai tik gimstame. Pirmi
prisilietimai, vaizdai. Toliau žodžiai, žingsniai,
nauji žmonės. Dar nepažinti jausmai ir potyriai.
Jie visi sugrąžina mus į pradžią. Mokykloje
tas grįžimas gali pasikartoti net kelis kartus
per dieną dar nepasiekus pusiaukelės. Net
viltį kartais prarandi, nes manai, kad niekad
nesužinosi to, ką turėtum, ir niekaip nepasieksi
to galutinio taško. Bet ir vėl ropoji į viršūnę
lyg mažas vikšras, kad ir kaip būtų sunku, vis
tiek nepasiduodi, stengiesi pasiekti savo tikslą.

Niekada nepasiduosiu, net jeigu būsiu pr-
aradusi viltį ir tikėjimą. Deja, mes visi esame
tie maži vikšreliai, kurie siekdami tikslo iš
visų jėgų ropščiasi į viršų ir dar kartu su sav-
imi tempiasi daugybę rūpesčių. Svarbiausia
stengtis, nes visas gyvenimas yra nesibaigianti
kelionė aukštyn bei naujos pamokos ir potyriai.

Auksė Jakavonytė, 1g kl.

Visi ritame akmenis į kalno viršūnę, tik skiri-
asi jų dydis. Ir paties kalno aukštis priklauso nuo
mūsų norų, galimybių, tikėjimo bei vilties. Aš
ritu didelį ir kartu daug mažyčių akmenų, deja,
ne visi kopia su manimi aukštyn. Vieni nukrenta
į gelmes kaip lašas į vandenį ir tą akmenį
tik prisiminti galiu, kiti – būna sutraiskomi
didesnių akmenų, kaip žmonės skruzdėles su-
trypia. Didžiausiame akmenyje sutelpa daug
dalykų, kurių prireiks rytoj. Bet tik rytoj mes
sužinosime, ko iš tikrųjų prireiks, tik tą akimirką
mes suvoksime, ar vakar gerai pasirinkome, o gal
sugrįšime į kalno papėdę, kad viską pradėtume
iš naujo? O gal paleisime savo akmenį į žemės
gelmes, o pasilikime kitą akmenį? Ar tikėsime,
kad vieną akmenį užnešime į kalno viršūnę, o

gal užkopsime, bet be ak-
mens? Aš tikiu, jog riden-
siu, nešiu savą akmenį
lig viršaus ir užkopusi
suprasiu, kad gerai ir teis-
ingai pasirinkau ir ne-
nukrisiu žemyn... Galbūt,
teks akmenį ridenti didesnį
negu Saulė, ne vieną kartą,
bet jeigu suprasiu, kad
man jo reikia, kad be jo aš
negaliu, manau, bus verta
stengtis, kristi ir stotis, ir
galvoti, kad akmuo, aš at-
sirasime ant kalno viršūnės

Aldona Bubnelytė, I g kl.

Inesos Sinkevičiūtės, IIg kl. nuotrauka

Pasiaiškkinimas

Gerbiamas Dieve,

Rašau pasiaiškkinimą dėl savo neapgalvotų veiksmų. Aš žinau, kad esu kalta. Bet tas žaltys!

Aš kaip ir kasdien ėjau pasivaikščioti po Rojų. Pamačiau žaltį. Man jis nepatiko, tačiau pradėjęs pasakoti, kokia aš nuostabi, protinga ir graži, jis mane papirko. Tada pasakė, kad jei norėčiau tapti dar nuostabesnė, gražesnė ir protingesnė, turiu suvalgyti obuolį. Nuėjau prie artimiausios, bet ne gražiausios obels. Norėjau nuskinti obuolį, bet žaltys pasakė, kad netapsiu geresnė suvalgius šį vaisių. Žaltys man nurodė būtent tą medį, kuris auga sodo viduryje! Aš, aišku, pasakiau, kad jo nevalgysiu. Bet tas prakeiktas dulkių rijikas man prižadėjo, jog jei uždrausto vaisiaus paragausiu, jūs mane labiau mylėsite (nes tapsiu nuostabesnė, gražesnė ir protingesnė) ir gyvensiu su jumis, o ne su nuobodžiuoju Adomu. Mane žaltys suviliojo savo kalbomis, todėl ir suvalgiau tą nelemtą vaisių. Bet, aišku, aš obuolį pasiūliau ir Adomui (juk protas ir gera išvaizda padeda daug kam). Jis toks nesavarankiškas!.. Kadangi jūs jau žinote tiesą, prašau, sušvelninkite mano kančias.

Sakanti tik tiesą Ieva

Inesos Sinkevičiūtės, IIg kl. nuotrauka

Evelinos Kasabuckaitės, Ig kl.

Lediniai, rods, lietaus lašai
Krenta iš dangaus lėtai,
Rengia jie vos vos gyvus
Jau pageltusius lapus.

Krenta lašas nuo juodos,
Miestą apgaubusios skaros.
Beržas kelia gelsvą kiaurą skėtį,
Nori būt nepastebėtas.

O lietus, tas niekadėjas,
Pila vis brangius lašus.
Nesupranta, kad rudenį atėjus
Žalios pievos jau nebus.

Viktorija Jankeliūnaitė, 7 klasė

Ruduo

Vėjas pučia lapus,
Tyliai lyja lietus.
Jis barbena į langą,
Prašosi į namus.

Namuose židiny
Plieskia šviesa, šiluma.
Prisėski ir tu
Pasišildyti kartu.

Rugilė Ulbinaitė, 7 kl.

Lietus... pliaupia ir pliaupia,
Negaliu aš jo pakęst...
Kodėl? Nežinau net pati.
Nemėgstu aš jo...
Kodėl turėčiau aš jį mėgt?
Gyvenu aš duobėj,
Ten visas purvas subėga...
Visos sudužusios viltys ir svajos jaunų
žmonių,
kurie norėjo tik būti laimingi...
Verkia jų širdys kiekvieną minutę...
Verkia ir lietus...

Kamilė Daugevičiūtė, 7 kl.

Ruduo

Išprotėjęs berzelis,
Lyja lietus,
Pučia vėjas smarkus,
Patyliukais atbėga žiema.
Jau matyti žiemos keverzonės,
Išraižytos ant užšalusio lango.
Turbūt jau laikas
Rudeniui trauktis.

Kamilė Daugevičiūtė, 7 kl.

Vaikų kambario paslaptis

Buvo žvarbus rudens vakaras. Visi namuose šildėsi prie rusenančio židinio, bet tik ne prieglaudos vaikai. Jie siautėjo kaip padūkė, o auklėtojos juos vaikėsi, norėdamos nuvesti miegot. Vaikai nesileido, gal dėl to, kad jiems buvo smagu, o gal dėl to, kad buvo baisiai išsigandę.

Netikėtai atėjo senyva moteris, prieglaudos viršininkė, ir griežtu balsu liepė jiems gult. Vaikai buvo nevaldomi. Viršininkė nuleido balsą ir prižadėjo atskleisti vaikų kambario paslaptį, tik su sąlyga: jeigu jie atsiguls į lovas. Vaikai sukluso, matyt, sudomino. Visi kaipmat sugulė ir laukė paslapties. Senyva moteris atsisėdo ant gretimos lovos ir pradėjo pasakoti. Ji buvo dar visai jauna. Ji prižiūrėjo tokius pat padaužas, kaip jie. Ji pasakojo.

Bet ką pasakojo, aš jums nesakysiu, negalima to žinoti, nes tai buvo vaikų kambario paslaptis. Tik jų.

Inesos Sinkevičiūtės, IIg kl. nuotraukos

Užvėrus muzikos mokyklos duris

Sakoma, kad muzika užgimsta kartu su žmogaus siela ir, manau, tai tiesa. Puikiai prisimenu, kai mane dar tuomet mažą, nedrąsą aštuonerių metų mergytę mama už rankos atvedė į muzikos mokyklą. Viskas buvo nauja, nepažįstama, tačiau kartu ir labai artima. Nepraėjus nė mėnesiui, įsisukau į tą muzikos pasaulį ir viskas atrodė taip įprasta: grojimas, dainavimas, solfedis – ir kiekvieną kartą vis tas pats. Žinoma, toji besikartojanti „muzikinė rutina“ kėlė ir pyktį, ir norą patinginiauti. Kaip daugelį kitų mokinių, mane aplankė tas velniškas klausimas: o gal reikia „mesti“ muzikos mokyklą? Dar ir tie baigiamieji egzaminai kėlė didelę baimę... Tačiau ne, ne, ne. Drąsiai galiu pasakyti, kad baigiau muzikos mokyklą ir tuo be galo džiaugiuosi. Tik užvėrus mokyklos duris supratau, kokią didelę naudą ir patirtį įgavau. Visų pirma – sumažėjo mano scenos baimė, pradėjau drąsiau, laisviau jaustis ir mažiau jaudintis prieš pasirodymą, antra – patobulėjo mano loginis mąstymas ir matematiniai gebėjimai, trečia – išmokau planuoti savo laiką, tinkamai susidėlioti veiklą, kad spėčiau ir į muziką nu-

lėkti, ir pasimokyti, ir kituose užsiėmimuose sudalyvauti. Na ir, žinoma, dar labiau patobulinu savo muzikinę klausą, ritminius gebėjimus ir rankų miklumą. Esu labai dėkinga muzikos mokyklai ir joje dirbantiems mokytojams už tai, ko pasiekiau šiandien: už įgautas žinias, patirtį ir įsitikinimą, kad muzika užgimsta kartu su žmogaus siela, nes ligi šiolei ji mane tebelydi.

Na, o kaip dabar planuoju savo veiklą ir ar daugiau laisvo laiko turiu, kai baigiau muzikos mokyklą? Žinoma, pastebiu, kad laisvo laiko tikrai atsiranda daugiau negu tuomet, kai lankiau mokyklą, tačiau stengiuosi jį tinkamai išnaudoti. Atradau dar vieną didelę aistrą – sportą ir sveiką gyvenseną. Taip pat pradėjau lankyti mokyklos „Šulinio“ būrelį, o ir nuo muzikos niekur nepabėgsiu, nes dalyvausiu „Jaunimo“ choro veikloje. Juk ne veltui žmonės sako, kad kuo daugiau veiklos, tuo labiau visur suspėji. Taigi tokios mano patirtys ir gyvenimas, užvėrus muzikos mokyklos duris.

Modesta Čaplikaitė, I g kl.

Kristupo Černiausko, II g kl. nuotrauka

Nieko nėra geriau už gyvenimą...

Neseniai perskaičiau vienos garsios lietuvių rašytojos Vandos Juknaitės knygą „Tiriamas iš tamsos“. Joje užrašyti rašytojos pokalbiai su vaikais, ypatingų likimų vaikais. Vieni jų negali matyti ar girdėti, kiti yra sutrikusio intelekto, atliekantys bausmes už nusikalstamą elgesį ar tiesiog sudėtingesnio gyvenimo vaikai. Vanda Juknaitė kiekvienam iš pašnekovų užduoda verčiančius susimąstyti, jautrius ir sudėtingus klausimus, tačiau vaikai, lyg didelę gyvenimo patirtį sukaupę suaugusieji, į juos atsako.

Mane be galo palietė ir sujaudino ši knyga, nes ją užvertusi aš dar ilgai mąščiau apie gyvenimo prasmę ir jo vertybes. Buvo sunku su-

vokti, kaip likimo nuskriausti vaikai gali taip džiaugtis kiekviena gyvenimo akimirka ir susitaikyti su Dievo siųstais išbandymais. Man ypač patiko vienos mergaitės Loretos mintis, kai paklausta autorės, kodėl tiek daug žmonių nevertina gyvenimo, ji atsakė: „Gal jie nori kažko daugiau už gyvenimą. Bet už gyvenimą daugiau nieko nėra. Nėra nieko daugiau.“ Taip, už gyvenimą nėra nieko daugiau, todėl turį branginti kiekvieną jo akimirką, nes galbūt kitiems žmonėms ne taip pasisekė, kaip man...

Modesta Čaplikaitė, 1g kl.

Inesos Sinkevičiūtės, IIg kl. nuotrauka

Eilėraščiai apie lietų

Ugnė Lukšytė, 6 kl.

Lietaus šėlsmas

Lietutis pliaupė visą dieną,
Jis šėlo pievoj su pikčiurna vėju.
Abu jie lakstė žemėj ir danguj,
Išgąsdino vaikus visus!

Norėčiau ir aš su jais palakstyti,
Pakilti į dangų, su paukščiais skraidyti.
Pagauti delne lašelį lietaus
Ir kilt vis aukščiau ir aukščiau, ir aukščiau.

Justina Žitkutė, 6 kl.

Beprotiškas lietus

Už lango beprotiškai lyja,
Lašai lenktyniauja visi,
Ant lapų šlapių, rudeninių
Vaikai vėl laksto basi.

Kur teka sraunus Nemunėlis,
Kur pušys linguoja gražiai,
Ten taip beprotiškai lyja,
Kad kaip pasakoj esi!

Emilija Garškovaitė, 6 kl.

Mažais lietaus lašeliais
Atsėlina ruduo.
Už lango ūžia vėjas
Ir taškosi vanduo.

Girdžiu lietaus aš dainą:
Do re mi do sol fa.
Barbena man lietus į langą
Vis ta pačia gaida.

Vėl lyja Lietuvoj lietus
Ant sodų, gatvių ir kalnų.
Nuplovė žaliąsias girias,
Užtvindė mėlynas upes.

Dainuok, lietau, mums dainą
Ir mes pašoksime su ja,
Bet jau rytoj pakvieskim saulę,
Nes per ilga melodija šita.

Aldona Bubnelytė, 1g kl.

Trumpai apie lietų

Rudenėja. Saulė jau mažiau
 Liečia tavas rankas, plaukus palaidus...
 Nebelaksto jie kaip vasarą saulėtą –
 Tarp žemės, dangaus ir saulės geltonai rausvos...
 Lietus dažniau užgožia dangų.
 Jis vis plaka žemę lyg pykdamas,
 Dideliais lašais kaip rieduliais...
 Rudenį jis pats ateina,
 O gal tiesiog sugrįžta nejučiom...

Modesta Čaplikaitė, 1g kl.

Manasis rudens lašas

Ruduo... šaltas ir karštas, spalvingas ir lėtas,
 Tavyje visas mano ilgesys sudėtas.
 Ruduo... šlapias ir sausas, išbėgęs basom
 Per žolę juodžiausią ištryptą šalnom.
 Lietus atgaivina, paukščiai nuplauna
 Tavo seną, raukšlėtą, mylimą veidą,
 Einu aš, karalius, lapų takais
 Rūko migloj išraižytais vardais.
 Reikia ir man palaimingo lietaus,
 Kurs liūdesį, tamsą ir šaltį nuplaus,
 Reikia ir man atsigerti lašų
 Iš tavo pažįstamų rankų lengvų...

Asta Bubnelytė, 5kl.

Eilėraštis apie lietų

Lietus, lietus, lietus...
 Kai lyja – laimė manoj širdy,
 O kas apie lietų tavam smegeny?

O manoj galvoj štai kas:
 Kai karštą vasarą
 Nelyja lietus Lietuvoje kaip ir Afrikoje,
 Net ir tie, kurie jo nemėgo,
 Staiga branginti jį pradėjo!

Kodėl? Nes Žemė sausa,
 Joks grūdas neauga (skurdus jis būna)...
 Saulė sunaikina paskutinę rasą,
 Todėl visiems būna labai karšta...

Kai ateina ruduo,
 Gyvenimas tampa drėgnesnis...
 Tai atgaiva,
 Tai lašas gyvybės jaunoj galvoj...
 O ką tu apie lietų dabar manai?

Laikraštį kuruoja mokytojai
 Rita Černiauskienė, Vytautas Černiauskas
Seinø 10, LT-65333 Merkinė, Varėnos raj. tel 8 310 57275

*Modesta Čaplikaitė,
 Gabrielė Lukšytė,
 Inesa Sinkevičiūtė,
 Aldona Bubnelytė,
 Emilija Rožankevičiūtė,
 Kristupas Černiauskas,
 Lukas Jauneika,*

*Šarūnė Aranauskaitė,
 Ovidijus Točelis,
 Evelina Prieskienytė,
 Kamilė Daugevičiūtė,
 Agnė Baltiulionytė,
 Rugilė Ulbinaitė,
 Miglė Krutulytė*

„Šulinys“, „Fotoblyksnis“ ©